

Executive Director: Rev Dr David Parker, 17 Disraeli St, Indooroopilly, Qld, Australia 4068

Phone (+61 7) 3878 3178 Mobile (+61) 0404083108 E-mail: tc@worldevangelicalalliance.com

BERLIN-ERKLÆRINGEN OM DEN ENESTÅENDE KRISTUS

OG JØDEMISSION I EUROPA I DAG

En international arbejdsgruppe nedsat af den teologiske kommission under World Evangelical Alliance [Evangelisk Alliance] mødtes i Berlin, Tyskland, 18.-22. august, 2008 for at drøfte emnet "Den enestående Kristus og jødemission". Vi mødtes for at overveje, hvordan vi i vor sammenhæng især i Europa kan give udtryk for ægte kærlighed til det jødiske folk. Blandt deltagerne var der kristne fra Tyskland såvel som messianske jøder.

1. Kærligheden er ikke tavs: nødvendigheden af omvendelse

Vi er dybt beskæmmede over, at der alt for hyppigt er sket forfølgelse af jøder i Jesu navn. Vi vil ikke på nogen måde benægte det onde, som den repræsenterer. Da jøder under folkemordet Holocaust levede i allerstørste fare, var de fleste kristne tavse. Som det for eksempel var tilfældet med "Stuttgart-bekendelsen af Skyld" umiddelbart efter Anden Verdenskrig, har mange undskyldt, at de undlod at protestere og ikke gjorde mere for at vise ægte kristen kærlighed mod det jødiske folk. Nogle af vore europæiske kristne brødre og søstre led også, fordi de modsatte sig antisemitterne og dem, der begik grusomhederne. I dag er mange flere flove og skamfulde over, at der for det meste ikke blev gjort indsigelser. Som følge heraf er der en åbenlys usikkerhed i forholdet til jøder. Endvidere er der en tendens til at erstatte direkte evangelisation med jøde-kristen dialog.

Vi er overbevist om, at ægte kærlighed ikke kan være passiv. Jesus lærte, at autentisk kærlighed ikke kan være ufølsom, når andre mennesker er i nød. Ærlig kærlighed må inkludere en forkyndelse af Kristi evangelium i ord og gerning. Derfor må kristne ikke vende sig bort, når jøder har samme dybe behov for tilgivelse for synd og ægte *shalom*, som mennesker af alle folkeslag har. Kærlighed i aktion tvinger alle kristne til at dele evangeliet med mennesker overalt, også Europas jøder.

2. Hinsides folkedrab: syndens problem

Vi erkender, at den europæiske kristne histories sørgelige fortid rummer en forkyndelse, der udspringer af foragt, ligesom den rummer intolerance over for jøder og jødedom, afskyelige eksempler på tvang, antisemitisme i holdning, ord og gerning. De historiske begivenheder under Holocaust skete i en atmosfære af antisemitisme. På grund af den historie har tysk Evangelisk Alliance udtrykt skam og ansvar for de kristnes tavshed og alt for få forsøg på at standse rædslerne. Jøder fortolker de kristnes manglende protester som medskyldighed i folkedrab på dem under Anden Verdenskrig. Imidlertid *var* der modige kristne, som protesterede, risikerede og i nogle tilfælde selv mistede livet for at redde jøder.

I lyset af en stigende europæisk antisemitisme og anti-israelisme er årvågenhed nødvendig nu. Jøder er ikke de eneste ofre for folkedrab, hvilket man kan se i dag. Primo Levi, som overlevede

Holocaust, advarede: "Det er sket. Derfor kan det ske igen." Kilden til folkedrab er altid synd. Denne synd påvirker hele menneskeheden, både gerningsmanden og ofret. Guds svar på synd er evangeliet. Derfor må denne nåde forkyndes for ethvert menneske.

3. Løsning på syndens problem: Kristus den enestående

Vi erkender, at folkedrab illustrerer syndens alvor. Gud er ikke ansvarlig for folkedrab; det er vi mennesker. Gud har givet løsningen.

Det opfattes ofte som uacceptabelt at sætte spørgsmålstejn ved et andet menneskes religiøse anskuelser. Ikke desto mindre mener vi, at hvis man undlader at forkynde evangeliet, ignorerer man syndens problem. Alle behøver, hvad Gud tilbyder med sin nåde: syndernes forladelse og et livsforvandlerende guddommeligt nærvær hos dem, der tager imod. Jesus stræbte ikke efter magt, men han gav sig selv på korset som et offer for synd. Hans død renses fra syndens skyld og skænker et nyt forhold til Gud. Dette gode er hverken noget, man har gjort sig fortjent til, eller noget, man har fra fødslen. Det modtages ved at erkende vort dybe behov: at Gud må give, hvad vi mangler.

At bekende Jesus som Messias er at fremhæve, at Jesus er enestående som menneske – især over for jøder, fordi Messias (eller Kristus) er et jødisk begreb. Han er sendt som Ordet, salvet som Messias og stadfæstet af Gud til at sidde ved hans højre hånd. Gennem sin opstandelse har Jesus del i den guddommelige herlighed, gerning og myndighed. Jesus af Nazaret er mere end en profet eller en religiøs lærer. Han er Guds unikke søn, som formidler og bringer Guds løfte. I kraft af sin guddommelige myndighed rækker Jesus dette tilbud til alle. Han udøver den guddommelige ret til at tilgive synd og modtage tilbedelse. Derfor bekender vi, at Jesus både er menneskelig og guddommelig.

Gud kalder de troende til at bringe evangeliet ud i verden. Alle har brug for at høre dette evangelium, også det jødiske folk. Jesus forkyndte først og fremmest for Israel. Det afspejler også apostlenes fremgangsmåde med først at gå til jøderne. Siden Jesus kom, er der ikke sket noget, som ændrer nødvendigheden af evangeliet for Israel og folkeslagene.

4. Kaldet til handling: jødemission

Kristne er kaldede til at formidle dette glædelige budskab med takt og ydmyghed. Et vidnesbyrd om evangeliet bør være motiveret af oprigtig kærlighed og komme til udtryk i handling. Derfor står vi solidarisk med det jødiske folk i modstanden mod antisemitisme, fordomme og diskrimination. Denne syndige adfærd er uforenelig med Kristi disciples kaldelse.

Frem for alt ønsker vi, at jøder og alle andre skal forholde sig til, hvad Jesus siger om sig selv. Når vi bringer dette evangelium til Israel og alle folk i øvrigt, er det ikke et angreb på andres integritet. Vi vil forsvare alles ytringsfrihed og religionsfrihed og kæmpe for et åbent forum for alle. Selv om vi respekterer andres synspunkter, opfordrer vi dem ikke desto mindre til at forholde sig til budskabet om Messias.

Kristne har meget at lære af det jødiske folk. Vi erkender vort behov for at lytte til jødiske anliggender. Vi fastholder vigtigheden af dialog til fremme af gensidig forståelse og sympati. Dialog giver mulighed for at fortælle om sin tro i et forum præget af gensidig respekt. Dialog og mission udelukker ikke hinanden. Vi afviser den tanke, at mission skulle være vildledende, når den siger, at jøder kan tro på Jesus. Vi afviser også anklagen om, at mission skulle være det samme som åndeligt folkedrab. Vi støtter de Jesus-troende jøders ret til at praktisere de traditioner, der bekræfter deres identitet, afspejler Guds trofasthed over for sit folk og fastholder troen på Jesus som Messias.

Vi erkender, at messianske jøder spiller en vigtig rolle i kirkens arbejde og vidnesbyrd. Deres særlige bidrag vidner om kristendommens jødiske oprindelse og giver forståelse af vore jødiske

rødder. De minder os om Jesu og de første kristnes jødiskhed. De peger også på opfyldelsen af Guds løfter om at frelse sit folk. Vi opmuntrer dem til at stå fast i deres identifikation med og i deres trofaste vidnesbyrd for deres folk. Herren bliver også herliggjort i den synlige demonstration af forsoning mellem jøder og tyskere i Kristi legeme.

Næste skridt

Som kristne optaget af det jødiske folks vel og frelse opfordrer vi derfor til:

- Respekt for en religiøs overbevisning og frihed, der muliggør en åben drøftelse af religiøse anliggender
- Afstandtagen fra alle udtryk for antisemitisme og alle andre former for folkedrab, fordom og diskrimination
- Anerkendelse af, at Kristus som den enestående er den korsfæstede, opstandne og guddommelige Messias, der alene kan frelse fra død og bringe evigt liv
- Forsoning og enhed mellem mennesker, der tror på Jesus
- Fornyet engagement i evangelisering af jøder.

Denne erklæring blev udarbejdet af en arbejdsgruppe under World Evangelical Alliance, der mødtes til en konference i Berlin, Tyskland om temaet "Den enestående Kristus og jødemission" • Vedtaget 22. august, 2008 • Deltagere: Henri Blocher (Frankrig), Michael L. Brown (USA), Darrell Bock (USA), David Dowdey (USA), Richard Harvey (UK), Rolf Hille (Tyskland), Kai Kjær-Hansen (Danmark), Michael McDuffee (USA), David Parker (formand, Australien), Eckhard Schnabel (Tyskland/USA), Berthold Schwarz (Tyskland), Bodil Skjøtt (Danmark) og Tuvya Zaretsky (USA).